

ΕΠΙΣΤΟΛΗ

ΤΗΣ

Α. Θ. Π. ΤΟΥ ΤΕΩΣ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΤΟΥ Ε΄

ΕΠΙ ΤΗΣ ΑΠΟΧΩΡΗΣΕΙ ΑΥΤΟΥ ΑΠΟ ΤΟΥ ΘΡΟΝΟΥ

ΕΚΔΙΔΟΝΤΟΣ Α.

ΕΝ ΛΕΙΨΙΑΙ

1901

 SISMANOGLIO
MIGLIARO

ΕΠΙΣΤΟΛΗ

ΤΗΣ

Α. Θ. Π. ΤΟΥ ΤΕΩΣ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΤΟΥ Ε΄

ΕΠΙ ΤΗΣ ΑΠΟΧΩΡΗΣΕΙ ΑΥΤΟΥ ΑΠΟ ΤΟΥ ΘΡΟΝΟΥ

ΕΚΔΙΔΟΝΤΟΣ Α.

ΕΝ ΛΕΙΨΙΑΙ

1901

ΟΛΙΓΑΙ ΛΕΞΕΙΣ ΤΟΥ ΕΚΔΟΤΟΥ

Ἐχοντες ἀπὸ πολλοῦ τὴν γνώμην ὅτι μία τῶν κυριωτάτων αἰτιῶν τοῦ δεινοῦ κατηγόρου πρὸς ὃν τὰ ἐθνικὰ ἡμῶν πράγματα φέρονται εἶτε καὶ ἡ ἔλλειψις μονίμου ποιμαντορικῆς ἀρχῆς διὰ τῶν συνεχιστάτων ἀλλαξοπαιριαρχειῶν, εἰς τὰς ὁποίας σχεδὸν ἀπὸ πάντων τρίτων εἴτε τὸ πολὺν τέταρτον ἔτος κλήρος καὶ ἕως εἰδίσθη, ἐχαιρεῖσάμεν ἐνδομύχῳ τῇ χαρᾷ τὴν ἀνδοκίην καὶ ἐθνωφελῆ στάσει, ἣν ἡ Α. Θ. Παναγιώτης ὁ οἰκονομικὸς πατριάρχης Κωνσταντῖνος ὁ Ε΄ ἐπεδείξατο τελευταίως κατὰ τὴν ἀποχώρησιν Αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ θρόνου τοῦτον. Νομίζομεν δ' ὅτι ἐὰν καὶ οἱ ἄλλοι προηγούμενοι πατριάρχαι εἶχον τὸ αὐτὸ ἠθικὸν θάρρος καὶ τὸ ἀσφαλὲς φρόνημα νὰ ἀντιτάξωσι τὴν πολιτείαν αὐτῶν ἀπέναντι τῶν ἀξιώσεων τῆς ἐκάστοτε πλειονοψηφίας καὶ ἐξησφάλιζον τὰ δικαιώματα τοῦ θρόνου, τὸν ὁποῖον οἱ Ἐθνικοὶ ἡμῶν Κανονισμοὶ ἐνομοθέτησαν ὡς ἰσόβιον διὰ πάντα πατριάρχην, θὰ εἶχεν ἦδη πρὸ πολλοῦ τεθῆ φραγμὸς τῆς ἐθνικῆς ταύτης τῶν ἀλλαξοπαιριαρχειῶν λύμης, θὰ περιορίζοντο αἱ προσωπικαὶ φιλοτιμίαι ἐνίων ἐκ τῶν σεβασμιωτάτων ἀρχιερέων καὶ ἐκ τῶν μελῶν τοῦ Δ. Ε. Μ. Συμβουλίου, καὶ θὰ ἀπεδείκνυτο φροῦδος πᾶς συνδυασμὸς, τὸν ὁποῖον ἄνα τῇ εἰλέσει του ὑπολογίζει πᾶς συνοδικὸς ἀρχιερεὺς πρὸς ἐπιδιώξιν τύχης εἴτε ἐπαρχίας καλλιτέρας. Διότι ὁ θεσμὸς τῆς προσ-

καίρου πλειονοψηφίας ὁ ἰσχύων ἀναποφεύκτως εἰς τὰ κοινοβουλευτικὰ νόμιμα τῶν συνταγματικῶν πολιτευμάτων εἶνε ἀκατανόητος εὐθὺς ὡς πύθῃ καὶ ἐπὶ τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἱεραρχίας ἤτις καθιεροῦνται διὰ πράξεως ἐκκλησιαστικῆς, ἱερᾶς καὶ ἐπισήμου ἀναγορευόσως, κατὰ ῥητὸν ἄρθρον τῶν Ἑθνικῶν Κανονισμῶν, τὸν πατριάρχην ἰσόβιον.

Τὴν πεποιθήσιν ταύτην ἀπὸ πολλοῦ τοῦ χρόνου τρέφοιτες, μεγάλην ἐχάρημεν χαρῶν ὅπου ἐπέπλεον εἰς τὰς χεῖρας ἡμῶν ἐσχάτως ἐπιστολὴ τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου Κωνσταντίνου τοῦ Ε' ἀπευθηνθεῖσα πρὸς τινος ἡμερῶν πρὸς ἓνα τῶν σεβασμιωτάτων ἀρχιερέων καὶ ἀπατιῶσα εἰς τὴν ἐρώτησιν τί ἐσκέπειται ὁ πατριάρχης ἀρνούμενος νὰ ὑπογράψῃ παραίτησιν, ἢ ἡ πλειονοψηφία ἀτήτησεν, ἔστω καὶ χωρὶς νὰ δικαιολογήσῃ τὴν ἀπαίτησιν τῆς ταύτης. Κωνσταντῖνος ὁ Ε' ἐν τῇ ἐπιστολῇ τῶν ταύτη, ἦν διακρίνει σοβαρότης ἰδεῶν καὶ λογικῆ ἀκαταμάχητος, ἐξιστορεῖ διὰ γενικῶν γραμμῶν ὀλίγιστα μόνον σημεῖα τῆς ἑαυτοῦ πατριαρχείας, λαχούσης αὐτῷ τῶσόν κρισίμον ἤδη ἀπὸ τῆς ἀναβάσεώς του εἰς τὸν θρόνον, κατὰ τὰς παραμονάς τοῦ ἐλληνοτουρκικοῦ πολέμου καὶ χωρὶς νὰ ὑποδηλώσῃ τὰς ξένας ἐξωτερικὰς ἐπιβουλίας, αἵτινες κατ' αὐτοῦ ἐστήθησαν, καταλήγει εἰς τὸ συμπέρασμα, διὰ διὰ τῆς ὑπογραφῆς ἐκουσίας παραίτησεως ἀπὸ τοῦ θρόνου Κωνσταντινουπόλεως ἐπὶ αἰτίαις ἀγνώστοις καὶ οἰασδήποτε φύσεως, ἅς δὲν ἠδυνήθη παρά τε τῶν μελῶν τῆς πλειονοψηφίας καὶ παρά τῆς κυβερνήσεως νὰ μάθῃ, θὰ ἐσήμαιεν ἡ παραίτησις του αὐτῆ, κατόπιν τῆς γενομένης αὐτῷ ἐπιβουλῆς καὶ τοῦτ' αὐτὸ δολοφονίας, ἐγκληματικὴν πράξιν ἰσοδυναμοῦσαν πρὸς ἐκκλησιαστικὴν λιποταξίαν καὶ αὐτοκτονίαν.

Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη, κατὰ τὴν ἡμετέραν γνώμην, κέκτηται ἱστορικὴν σημασίαν ἰκανῶς μεγάλην καὶ ἐπομένως ἐνομί-

σαμεν, ὅτι πρέπει νὰ διαφύγη τὰ στενὰ ὄρια τῆς φιλικῆς ἀλληλογραφίας. Ἐτολμήσαμεν δὲ ἄνευ τῆς γνώσεως οὐδενῆ-
ρον ἐκ τῶν ἐνδιαφερομένων νὰ προβῶμεν εἰς τὴν δημο-
σίευσιν τῆς ἐπιστολῆς ταύτης, ἵνα μάθῃ ὅλον τὸ ἔθνος
ὅπου γέρεται.

Αὐτὴν τὴν τόλμην ἡμῶν ταύτην, ἣν ὑπεγόρευσεν ἀκρι-
βῆς καὶ μόνῃ πρὸς τὸ ἔθνος ἡμῶν στοργή, ζητοῦμεν
συγγνώμην παρὰ τε τῆς Α. Θ. Παναγιότητος τοῦ πατριάρ-
χου καὶ τοῦ φίλου μου σεβασμιωτάτου ἱεράρχου.

A.

Τῆ 12 Ἀπριλίου 1901.

Πανιερώτατε

Ὅτι τῆν β' Ἀπριλίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ ἑνετηχοστοῦ ἑβδόμου αὐστηρίου ἔτους φωνῆ τῶν προβούλων τοῦ Ὀρθοδόξου πληρωμῆτος, κατοικητικῆς φήγαις τῶν ἁγίων Ἀρχιερίων καὶ ἑψηλῆ Ἀντοκρατορικῆ Ἐπιπέσει ἐκλήθημεν ἐπὶ τὸν ἀγνώριον Ἀποστολικὸν καὶ Πατριαρχικὸν τῆς Κωνσταντινουπόλεως Θρόνον, ἔχουσι ζομεν κατοικητικοὶ τοὺς πάντα διὰ τῆς τότε προσφουήσις ἡμῶν οἰοτι ἐν προσφου τῶν μελλόντων λεγοντες «διορῶ ἐν ἐπὶ λόγῳ τῆς παρμετρῆ πρὸς τῆν τοῦ ἁγίου Γεώργου ὁδὸν διανοουμένην μοι ἀπὸ τῆς σημερον» καὶ διὰ τοῦτο οὔτε ἐκ τῆς αἰγίης τῶν πρώτων ἡμερῶν ἔδαμφοῦθημεν, οὔτε ἐπὶ τῆς προσεγεχθείσης τῆ ἡμετέρας Μετρώτητι τιμῆς καὶ δόξης τὸν νοῦν ἔακοτίσθημεν, ἀλλ' οὔτε καὶ ἀμφεβάλλομεν περὶ τῶν ἐναντίων ἀνέμων καὶ τῶν σφοδρῶν κυμάτων αὐτα ἑμῶν ποτε δυσχερῆσαι τὸν πλοῦν τῆς ἐσ' ἡμᾶς ὀκκάδος. Ἐκιοσι τετραυρία ὄλη παρήλθεν ἐν χειμῶνος ὡς ἐπὶ τὸ πλοῦν πηλῶγι καὶ παντοίως κυρικῶς ζητήμασι, τοῖς μὲν εἰς τῆν ἰσοπερικῆν διοίκησιν ἀναγερομένους, τοῖς δὲ ἑξοπερικῆν χροῖαν γέρονσαι, οἷα τὸ Ἀγιοριτικόν, τὸ Ἀντιοχικόν, τὸ Κρητικόν, τὸ Ἀλεξανδρινόν, τὸ Κεπριακόν, ἀλλὰ τῆ παροθενεῖ δυνάμει τῆς θείας χάριτος καὶ τῆ συντηρασίᾳ τῆς ἐκῆστοτε περὶ ἡμᾶς Ἱερῆς Συνόδου μετ' ἀραστῆς χαρᾶς διεβλέπομεν ὀλοῖν ἀραιοῦμενα τὰ νέφη, καὶ τὰ μὲν ἐκλιπόντια τέλεον ἤδη, τὰ δὲ ἐπὶ οὐρίον τοῦ ἀνέμων κατὰ τὰς τέλενταίας ταύτας ἡμέρας φερόμενα. Εἴη τὸ ὄνομα Κυρίου ἐνλογημένον πάντων ἑντα. Ἐπειδὴ ὄμος τὸν δαύτιον ἡμῶν τοῦτον

ἐξαιρέτης δέκομεν ἀπρόβλεπτος τῶν καὶ ἡμᾶς ἠνάγκασεν ἀκού-
 τας, καὶ ἀναπολογήτους μάλιστα, ἀποχωρήσαι τῆς διακυβερνήσεως
 τῆς ἐμπιστευθείσης ἡμῖν ἐκείνους, νομίζομεν ὅτι δεξιότατον τοῖς
 ἐπερωτῶσαι ἡμᾶς λόγον δίδουσι τῶν γενομένων, φέρον τελοῦντες
 τῇ ἱερᾷ ἀληθείᾳ, ἵνα μὴ τις ἐκ τῶν τοῦ Ὁρθοδόξου πληρώματος
 σκανδαλίζηται καὶ ἀπορῆ ἐπὶ τῇ γενομένῃ ἀπροσίτῳ ἡμῶν ἀπο-
 χωρήσει ἀπὸ τοῦ Πατριαρχικοῦ Θρόνου. Ἀληθεῖαν δὲ λέγοντες
 νοοῦμεν τὴν τῶν πραγμάτων ἀλήθειαν, τὴν ἀνοσίτητον παντὸς
 πάθους καὶ πίστεως προσωπικῆς βλάβης, ἔχῃ πολλὰς σκοπεῖται
 τῶν πολλῶν ἢ παραπλάνησις καὶ τῶν πραγμάτων ἢ ἐπιπόλαιος
 γνώσις, ἀλλ' ἵτις οὐδόλους πάντας οἶσα ἢ σφραγίς τοῦ Θεοῦ ἐν
 τῷ κόσμῳ, περὶ οὗ εἶπεν ὁ Κύριος τὸ γενοσὶν ἐκείνο λόγον, ὅτι
 «ὁ κόσμος ἐν τῷ πονηρῷ κείται».

Ἦδη κατὰ τὰς τελευταίας στιγμὰς ἀγίας ἡμέρας τῶν Παθῶν
 τοῦ Κυρίου διειρήνομεν μεγάλης χαρῆς ἐν τῇ καρδίᾳ, ὅτι ἡ Σεβ.
 Αὐτοκρατορικὴ Κυβέρνησις διημέρησε διὰ τοῦ Κατωκεχαγιά, ἐπὶ
 τῇ παρακλήσει ἡμῶν, τὸ ἄνωγμα Ἐκκλησιῶν τῆς Μακεδονίας ἀπὸ
 ἐπὶ κεκλεισμένων, χάρις τῶν ὀρθοδόξων χριστιανῶν, καὶ ἠέλο-
 γοῦμεν τοῦ Θεοῦ τὸ ὄραμα δια ταῦτα, ὅτι φήμας ἠκούσαμεν
 περὶ ἐπιχειρήσεως δῆθεν καθ' ἡμῶν στήσεως τινος ἐκ τῶν περὶ
 ἡμᾶς ἐν Χριστῷ ἀδελφῶν ἀρχιεπιστῶν μετὰ τινων λαϊκῶν Συμβού-
 λων. Εἰ καὶ μηδεμίαν ἡμεῖς ἰδύκαμεν πίστιν εἰς φήμας τοιαύτας,
 διότι ἡ τελευταία συνεδρία τῆς Ἱερᾶς Συνόδου (22 Μαρτίου) ἐγένε-
 ρετο ἐν πάσῃ εἰρήνῃ καὶ ἀγάπῃ, τῆς δὲ Κυριακῆς τῶν Βαθῶν
 μετὰ τὴν ἐν τῷ ναῶ χοροστασίαν ἐγένετο καὶ λόγος περὶ τῶν ἀνέ-
 λειτουργησόντων ἐν τῷ Πατριαρχικῷ ναῶ μεθ' ἡμῶν τῇ ἡμέρᾳ
 τοῦ Πάσχα Ἀρχιερέων, οὗχ ἥτιον ἐζητήσαμεν ἐν τῷ μεταξὺ πλη-
 ροφορίας παρὰ τινων Ἀρχιερέων ἐφ' οἷς ἠκούσαμεν, καὶ τὴν
 ἱστέραν ἐν τῆς Κυριακῆς τῶν Βαθῶν διαρωπῶμεν τὸν Σεβασμ.
 Μητροπολίτην Προύσης εἰ ἔχονται ἀληθείας τὰ διαδιδόμενα Ἐκα-
 στος δὲ τῶν ἐν Χριστῷ ἀδελφῶν ἐφαίνετο ἀπορῶν ἐπὶ τοῖς τοιού-
 τοις ἐρωτήμασι ἡμῶν καὶ ἐβεβαίουν ἐν συνειδήσει, ὡς καὶ ὁ
 τελευταῖος μνησθεὶς, ὅτι οὐδαμῶς τὸν νοῦν αὐτῶν διήλθε παρο-

μοία σκέψαι, καίτοι πολλοὶ τῶν μεμνημένων διαβεβαιοῦσιν ὅτι ὁ καινισμὸς τῆς καθ' ἡμῶν ἀποφάσεως ἐβάφη ἤδη ἐνόρκως τὴν Μ. Λειτουργίαν ἐν οὐκίᾳ ἀρχιερατικῇ. Οὐκ ἔλαθεν ὁμοῦς ἡμᾶς ἐκ παιδίου καθοσιωθέντας τῇ ἐπιτησίᾳ τῆς Ἐκκλησίας, ὅτι ὄσον μέγα καὶ περιβλεπτοῦν τὸ ἔγος τοῦ Πατριαρχικοῦ ἀξιωματος, ἄλλο τόσον ἐπιφθονοῦνται εἰς κτήσιν ἀξίους τε καὶ ἀναξίους, καίπερ γέμον ἀκανθῶν καὶ τριβόλων καὶ παντοίας ἄλλης χαλεπότητος καὶ δυσχερείας καὶ ἐπισημῆσαν τὸ ἔγος τοῦ Θρόνου τοῦτον, ὡς εἴπομεν ἄλλοι ἀντιχόμενοι αὐτόν, ἄνδρες ἀγνώστοι καὶ ἐπὶ σοφίᾳ ἐκκλησιαστικῇ καὶ ποιμαντορικῇ σενίσι περικλιεῖς καὶ ἀρίστοι καὶ ἀπειρήδησαν καὶ κατέβησαν ἀπ' αὐτοῦ ἔτιροι μετ' οὐ πολλὴν ἀπὸ τῆς ἀναβίσεως αὐτῶν χρόνον, καταλιπόντες ἄλλοις καὶ τὸν θρόνον καὶ τὸ βῆμα αὐτοῦ καὶ τὴν ἐκθνήτην, ἄλλοις, λέγω, « τῶν φροτίδων τὸ πλῆθος καὶ δέξασθαι καὶ τὴν διαθήκην δυναμένους », ὡς διεκήρυξεν ἀποχωρῶν τοῦ Θρόνου τοῦτον ὁ ἐν ἁγίῳ Θεολόγος ἐκεῖνος ὁ Γρηγόριος καὶ ἀπεσπύσθησαν ἄλλοι ἐξ αὐτοῦ βία καὶ ἀπεισιλήσιν εἰς ἔξορίαν καὶ ἐρημίαν, δοξάζοντες ὁμοῦ πάντοι καὶ ἐυλογοῦντες τοῦ Κυρίου τὸ ὄνομα, ἵνα οὐ ἀγωνιζόμενοι ἠξιώθησαν ἀπιασθῆναι καὶ πανθῆναι. Ἀλλὰ μακρὰν ἀπίστω ἡμῶν ὁ λογισμὸς ὅτι καὶ τὰ ἡμέτερα τοιαῦτα οἶα δι' ἄκοῆς ἔχομεν ἐν ταῖς παλαιαῖς ἱστορίαις καὶ οἶα ὁ λόγος παραδίδουσι περὶ τῶν ἀγνωστῶν ἐκείνων ἀνδρῶν, ὧν οὐκ ἦν ἄξιος οὐ μόνον ὁ Θρόνος ὁ Πατριαρχικός, ἀλλ' οὐδ' ὁ κόσμος αὐτὸς σύμπας, ὡς λέγει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος. Οὐχ ἦντο καὶ ἡμεῖς, ὡς ἐκεῖνοι, διαποροῦμεν καὶ διαποροῦμεν ἐν καὶ διερωτώμεθα εἰ ἀληθῆ τὰ συμβάντα περὶ ἡμᾶς καὶ ὁμοῦς ἐγένοντο οὕτω τὰ γεγενημένα καὶ οὐκ ἐξαπατῶμεθα, οὐδέ τιξ τὰ παρόντα καὶ ὄντα !

Οὕτω τῇ ἁγίᾳ καὶ Μεγ. Λειτουργίᾳ οἱ ἅγιοι Ἀρχιερεῖς Ἀδριανουπόλιτος Κερίλλος, Προΐσης Ναθαναήλ, Μηθύμης Στέφανος, Βάρνης Πολύκαρπος, Χίου Κωνσταντῖνος, Κορινθῶν Γερβάσιος, Γρεβενῶν Αἰωρόθτος, Δέρου καὶ Καλέμων Ἰωάννης καὶ οἱ ἐπιμύστατοι Σύμβουλοι Α. Σούριας, Σ. Καζανόφης, Α. Γάγκος, Ζ. Ζήσης, Ἐμμ. Ρακιβάν καὶ Ι. Χατζόπουλος, δεκατέσσαρες τῶν

ἀριθμὸν, διὰ Μαζδαταῖ ἐξηγησαντο τὴν παῦσαν ἡμῶν παρὰ τῆς Σεβ. Αὐτοκρατορικῆς Κυβερνήσεως, εἰς ἣν κατ' ἀνάγκην τὴν ἐπισῶσαν ἡμέραν ἀνεγέχθημεν καὶ ἡμεῖς τὰ γινόμενα δηλοῦντες καὶ ἀπλῶς τὴν ἐνυμηγορίαν τῆς φιλοδοκίμου Κυβερνήσεως καὶ τοῦ Κρατικοῦ ἡμῶν Ἄνακτος ἐπικολουσάμενοι τῇ δὲ ἀγ. καὶ Μ. Τριτῇ ἐπιτροπῇ ἐκ τριῶν Συνοδικῶν Ἀρχιερέων καὶ δύο λαϊκῶν Συμβούλων ἀντιπροσωπευόντων τὴν γινόμενην καὶ ἑτέρον πέντε ἐκ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καὶ τεσσαρῶν λαϊκῶν τοῦ Α. Ε. Μ. Συμβουλίου, ἐν συνόλῳ δέκα καὶ τεσσαρῶν ἐξ ἀνομοτέρων τῶν σομῶτων, ἤτησαντο τὴν ἡμετέραν παραίτησιν ἀπὸ τοῦ Ἀποστολικοῦ τῆς Κωνσταντινουπόλεως Θρόνου, ἐπὶ τῷ γὰρ λόγῳ ὅτι ἡ ἀσθένεια τοῦ ἡμετέρου σαρκίου οὐδὲν ὀλίγον ἐπαρκεῖ τὸ Πατριαρχικὸν ἔργομα ἐπιβιασάσαι. Ἡμεῖς τότε, τοῦτο μὲν διὸτι ἤριστα πάντων τῶν ἐπιλοίπων ἀδείγων ἀρχιερέων ἐγέρθημεν ἀπονοίας ἐκ τῶν συνεδριάσεων τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, καὶ οὐδ' τῆς ἐκκληροῦσεως τῶν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ θρησκευτικῶν ἡμῶν καθηκόντων ἐπιλεγόμενοι, τοῦτο δὲ διὸτι οὐδ' ἀποστασίων ἐνομαζομένων, ὅτι ὁ ἀριθμὸς τῶν ὀκτῶ ἀρχιερέων ἀποτελεῖ τὸ κοινὸν κέντρος διαγνώσεως τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, μὴ συνελθούσης κατὰ τὴν τάξιν ἐν συνεδρίᾳ τακτικῇ, οὐδὲ ὅτι ὁ ἀριθμὸς τῶν μελῶν τοῦ Α. Ε. Μ. Συμβουλίου ἴσται ὁ ἀληθής, αἱ κατὰ τὸ ἤμισον καταρτισθεὶς ἐπὶ τῶν μελῶν, τὴν προτεραιάν μόνως λαβόντων τὰ πτυχία τοῦ διορισμοῦ αὐτῶν, καὶ μὴπω καταλαβόντων τὰς οὐκίας ἑδρας, μὴτε εἰδότησαν ἐν τῇ ἐκκληροῦσῃ αἰκῇ ἡμῶν ζητήματα ὡς εἶπον, μὴτε καὶ ἡμᾶς τινῶν ἐξ αὐτῶν γινωσκόντων, οὐδεμίαν ἐδώκαμεν σημασίαν εἰς τὸ κίνημα, καὶ ἐξηκολονθήσαμεν ἐκκληροῦντες τὰ θρησκευτικὰ ἡμῶν χρέη καὶ τὰ τῆς τρεχούσης ἐπιμελείας, καίτοι (σκληρὸν εἰπεῖν) ἀπὸ τῆς Τετάρτης οἱ Πατριαρχικοὶ ἐπάλληλοι διετάχθησαν ἵνα παύσονται ἀναφερόμενοι πρὸς ἡμᾶς ἢ καὶ ἐλακόνοντες ἡμῖν, ὡς τῆς ἀρχῆς τοῦ Πατριάρχου ἐκλιπούσης καὶ εἰς χεῖρας τῶν δεκατεσσαρῶν μεταβάσης! Αἰεὶ πολλάκις καὶ ἄλλοτε ἐπὶ τετραετίαν διήλθον ἀπὸ τῆς ἐγγελῆς ταύτης τοῦ Πατριαρχικοῦ Θρόνου σχολιαῖς εἶδομεν ποικίλα ἐπιγερόντα καθ' ἡμῶν, κέρματα καὶ τὰ τοῦ ἀγνωστάτου τούτου

Πατριάρχικῶν Θεόνων πράγματα δεινωθέντα ἴσως ἔν τε καὶ ἔξωθεν ἐγένετο δι' αὐτοὺς ἡμῶν καὶ ἀπόφασιν, ὅπως αἱ μὲν ἀξιώσεις τῶν ἀπαιτητῶν ἦσαν ἀλλεπάλληλοι καὶ δυσκιτέστοι, αἱ δὲ ἀγαθαὶ προσδοκίαι ἡμῶν προσέκρονον, ἐγένετο λέγομεν καὶ ἀπόφασιν οὐκ ἐπιβουλῆ καὶ προκυρίσει ποιεῖν εἰς τὴν θάλασσαν, ἵνα ἴσως κατὰ τὴν ὁ σάλος καὶ καταπίση ὁ κλύδων. Ὅτι μάλιστα ἀσθένεια κατέλαβεν ἡμᾶς καὶ ἀνάπανσιν ἵνα οἱ ἱατροὶ ἐπιβαλλόν ἡμῖν, εἶχονεν προθύμως σχεδιάση καὶ τὴν παραίτησιν, ἣν καὶ τινες ἐκ τῶν αυτοδικῶν ἀρχιερέων καὶ ἐκ τῶν λαϊκῶν λογάδιον εἶδον καὶ ἀνέγνωσαν ἀλλὰ πιστός ὁ Θεός, ὅς οὐκ εἶα ἡμᾶς πειρασθῆναι ἐπιρὸ ὃ ἰδενάμεθα, ἀλλ' ἔποιε σὺν τῷ πειρασμῷ καὶ τὴν ἔκβασιν τοῦ δευασθῆναι ἡμᾶς ἐπειτεγκίειν > (Α', Κορινθ. Γ', 13).

Μετὰ τὸν χειμῶνα δὲ καὶ τὰς δυσχεμεύουσας ἡμέρας ἤρξαστο εἰς τὴν χῶν ἀπὸ τινος ἀναστανόμενον τὸ ἴαρον, ἡ ὑγία ἡμῶν, τῷ Θεῷ ἢ δοξῆ, ἀποκατίστη, πολλὰ τῶν ζητημάτων ἐξομαλύνθησαν ἐν αὐτηργασίᾳ Συνόδου καὶ Συμβουλίου, ἀλλὰ ἐπειθοκούσης τῆς Σεβ. Αὐτοκρατ. Κυβερνήσεως εἰς τὴν χῶν ἤρξαστο ἐξομαλύνόμενα, ἀλλὰ φαίνεται ἀκόλουθόντα ἐπὶ εὐμεγέθους ἀντιθέτας τὴν δικαιοσύνην αὐτῶν, καὶ τὴν γνησίαν ἡμῶν παραχρῆν ἤρξαστο, ὡς τίκος, διαδεχομένη γαλήνη τις. Ἐν τοῖσις αὐτῆς ἐπιστάλῃ ἡμῖν παρὰ πᾶσαν προσδοκίαν ἔγγραφον ὅπως ἀδελφῶν Ἀρχιερέων, ὅπως ἀκαίρους ἐπὶ τοιαύτας ἀντιθέτας καὶ ἄνεν τινὸς αἰτίας ἰδηλῶν ἡμῖν, ὅτι ἐκρηχθήμεν ἑκπλοῖτοι τοῦ Θεόνου κατ' αὐτὴν τὴν ἀγίαν καὶ Μεγ. Πέμπτην! καὶ τοῦτο μὲν ἐπιστρέψαμεν, ὡς τίκος, τοῖς ἐπιτοργάσι, διότι οὐδὲν ἔσχετε κῆρος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ἀλλὰ τὸ ἄλλος ἦτο ἡμῖν μέγα. Τὴν ἀντίστασιν ἡμῶν ταύτην οὐδεὶς ἐπέπτευσεν ἀρχῆς πόθος εἶη μάρτυς τῶν λόγων ἡμῶν ὁ Κῆρος ἐνομήσαμεν μόνον ἔψιστον ἐπιβαλλόμενον καθῆκον τὴν διάσωσιν τοῦ κέρος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καὶ τὴν ἐξασφάλισιν τῆς θέσεως παντὸς Πατριάρχου ἀπὸ τοιαύτης ἀσθηρῆς διαγωγῆς ἰτίων, καὶ πρὸ παντὸς ἵνα μὴ ὁ Πατριάρχης φαίνεται πιστούμενος πρὸ τοῦ ἀρεθμητικῶν ὄγκου τῶν δεκατεσσάρων, ἄνεν τῶν νομίμων διατεπύσασιν ἐπιτροπῶν, καὶ ἐποκύπτων εἰς ἀγνώστους οἰασθήσονται γένεσιν

κατηγορίας, καὶ παραδεχόμενος διὰ δήθεν ἰκονοσίου παρατηρούσας καταδικάσαι τανύτων εἰς τοῦτον ἦν αὐτοχρησίαν καὶ αὐτοκτοσίαν ἐκκλησιαστικῶς ἡμεῖς θεωροῦμεν πρὸς δὲ καὶ ἵνα μὴ ἐποχωροῦντες παραλόγως ἀνακαινίσωμεν ἐκ νέου τὴν παλαιὰν τῶν ἀλλοιωπατρισταρχιῶν, ἐκ τῆς οὐσιώσεως ἐπίσης ἀρχιερέων, ἐποχὴν, ἣν καταδικύσαν μεταρρυθμίσαντες καὶ διορθώσαντες οἱ Ἐθνικοὶ Κατολισμοί, ὅν τὸ κύρος καὶ τὸν σεβασμὸν ἡμεῖς ἐπεκαλέσθημεν. Ἀλλ' ἐπειδὴ Μεγάλη ἦν ἡ ἐβδόμη ἐκείνη καὶ ἱερά, καὶ ἡμεῖς πρότερον ὠφείλομεν δοῦναι τῆς μετανοίας καὶ χριστιανικῆς ἀγνώσεως τὰ δείγματα, παρεκάλεσαμεν τοὺς ὁκτὼ τῶν ἀδελφῶν ἀρχιερέων ἐπαντιλημμένους δις διὰ τοῦ Μεγ. Πρωτοσυγκέλλου, ἅπαξ διὰ τοῦ Ἀρχιεπισκοπικοῦ τῆς Ἱερῆς Συνόδου καὶ ἅπαξ ἐν δὲ ἑγγράφῳ ἡμῶν προσκλήσεως, ἵνα ἀφέντες τὰς ἡμέρας ἐκείνας ζητήματα τοιαῦτα, ἀπρόδοτα εἰς τὴν ἀγίατητα τῶν ἡμερῶν καὶ προσκροῦντα εἰς τὸ θρησκευτικὸν αἰσθημα, ἐπελθῶμεν μετὰ τὰς ἐορτὰς τοῦ Πάσχα εἴτε κατὰ μέρος ἢ Ἱερῆς Συνόδου καὶ τὸ Μ. Συμβούλιον, εἴτε καὶ εἰς γενικὴν τῶν δύο Συμμάτων ἀντιδίαν πρὸς ἐξέτασιν παντὸς παραλόγου, καὶ συζητήσῃ παντὸς θέματος ὅπερ κρίνεται ὡς κακῶς γεγόμενον ἀλλ' ἀνεπὶ οὐκ ἐπισημασθῆμεν οὐδ' ἐν τοῦτοι, καίτοι ἡ αἴτησις ἡμῶν αὕτη ἦτο, ὡς φρονοῦμεν, καὶ δικαία καὶ νόμιμος. Τί γὰρ κακῶν ἐποιήσαμεν; τί ποτε ἀγνωστοὶ ἡμῖν καὶ τοσοῦτοι μέγα παράπτωμα ὀνομαζόμενον ἐν τοῖς ἀνθρώποις ἀνεκαλέσθη ἐν τῷ ἰδιωτικῷ ἢ τῷ δημοσίῳ ἡμῶν βίῳ ἵνα ἐκπέσωμεν τοῦ Πατριάρχικου Θρόνου αἰήτης οὕτω κατ' αὐτὴν τὴν ἀγίαν καὶ Μεγ. Παρασκευῆν; Ἐπὶ τῇ βίβῳ τίτων κανόνων ἐκρίθημεν οὕτω καὶ κατακρίθημεν; «Μὴ ὁ νόμος κρίνῃ τὸν ἀνθρώπου ἐὰν μὴ ἀκούσῃ παρ' αὐτοῦ πρότερον καὶ γινῶ τί ποιῶ;» (Ἰωάν. Ζ' 15). Καὶ πῶς ἐπέτρεψε τὸ συντιδὸς ἀδελφοῖς ἀρχιερεῖσι «χαρίσασθαι ἀνθρώπου εἰς ἀπόλυσιν πρὶν ἢ ὁ κατηγορούμενος κατὰ πρόσωπον ἔχει τοὺς κατηγοροῦντας τόπον τε ἀπολογίας λάβῃ πρὸς τοῦ ἐγκλήματος;» (Πράξ. ΚΕ' 16).

Ἴδου τί οἱ Ἐθνικοὶ ἡμῶν Κατολισμοὶ ἐν τῷ ἴψ' ἁθροῦ ὀρίζοντες: «Ἐὰν ὁ Πατριάρχης παρεκτραπῇ τῶν πνευματικῶν αὐτοῦ

χρεῶν καὶ καθηκόντων, καὶ μετὰ τὴν πρώτην καὶ δευτέραν εὐσχημον παρατήρησιν τῆς Συνόδου, ἤθελε φανῆ ἀνεπίδεκτος συμβουλῆς καὶ διορθώσεως, τότε ἡ Ἱερὰ Σύνοδος συνεννοουμένη μετὰ τῶν μελῶν τοῦ συστηθσομένου Μικτοῦ Διαρκοῦς Συμβουλίου καὶ ἐπαρτιομβάνουσα τὰς αἰτίας ἐνασχίμοις παρατηρήσεις, ἐὰν καὶ πάλιν ἐπιμύνη, τότε ἀμφότεροι ὁμοῦ τὰ σώματα θέλουσιν ἀναφύσασθαι ἐγγράφως πρὸς τὴν Ὑψ. Πύλιν καὶ ζητῆ τὴν παῦσιν των· καὶ καὶ. Καὶ ταῦτα μὲν λέγουσιν οἱ Ἐθν. Κατοισμοὶ ἐξασφαλιζόντες διὰ τεισοῖρων διαβημάτων τὴν τιμὴν καὶ τὸ ἀλώβητον τοῦ Πατριάρχου ἀπὸ πάσης ἐνδεχομένης ἀνθαιρέτων σκινωρίας καὶ ἐκτασίου ἐπιθίσεως. Οὐ δὲ Ἐκκλησιαστικοὶ Κατόνεις ὀρίζονται, καθάπερ αὐτοὺς ἐθέτασαν αἱ πόναισται Οἰκονομικαὶ Σύνοδοι, περὶ δίκης Ἀρχιερέων, ἵνα καὶ ἐπὶ τοῦ ἐλαχίστου ἔν τῶν Ἐπισκόπων, τοῦθ' ὅπερ, ὡς πιστεύομεν, καὶ μέχρι σήμερον ἰσχύει ἐν πάσῃ ἀκρίβειᾳ τηρούμενον, ἡ διαδικασία γίνηται ὑπὸ συμπάσης τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, μηδενὸς τῶν μελῶν αὐτῆς ἀπουσιάζοντος, καὶ ταῦτα, ἐννοεῖται, μετὰ τὴν ὀφειλετικὴν ἀπολογία τοῦ ὑποδίκου· ἄρα οὐδόκιος ἐπιτρέπεται ἵνα ἐξαιρεθῆ τοῦ κανονικοῦ τοῦτου δικαιώματος ὁ πρόδικος τῆ τάξει ἐν τῇ ἱεραρχίᾳ, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως καὶ ἀπολείσῃ τὸ τοῦ τυχόντος ὑποδίκου καὶ ἐν αὐτοῖς τοῖς ποδῖτικοῖς δικαστηρίοις δικαίωμα, ἀλλ' ὄφειλεν ἰσχύσαι καὶ μὴ ἀπολείσθῃ τῆς δίκης καὶ καταδικῆς ἡμῶν τεσσάρων τῶν σεβασμοπαίων ἀρχιερέων τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ἦτοι τῶν ἀγίων Ἀμασσίας Ἀρθίου, Ἰωαννῆτων Γρηγορίου, Μεσημβρίας Χαρίτωνος καὶ Αἰγίτου Νικηφόρου, μήτε δύο τῶν ἀξιολίμων Συμβούλων, τοῦ Ἰ. Μαρμαλοῦλου καὶ Ἰλλ. Ζαγαριάου. Ἄλλως τε οὐροδὰ τῷ ἄρθρῳ τῶν Κατοισμῶν, οἱ ἄγιοι Συνοδικοὶ Ἀρχιερεῖς οὐδέποτε οὔτε ἰδιαιτέρας, οὔτε ὀλοὶ ὁμοῦ ἐποιήσαντο ἡμῖν παρατηρήσεις, ὅσπερ θεωρηθῆναι δι ἐφηρομόσθησαν αἱ βαθμολογικαὶ διακελεύσεις τῶν Ἐθν. Κατοισμῶν, καὶ δι ἐπῆρχον ἐλλογοὶ ἀφορμαὶ πρὸς καταφορὰν οἷα ἡ γενομένη, οὐδὲ ἐδοσιάσαμεν ἡμεῖς ποτε παραδίξασθαι τῆς πλειονοτηγίας τὴν γνώμην ἐπὶ οἷουδῆποτε συζητηθέντος ἢ ἐν τῇ Ἱερᾷ Συνόδῳ ἢ ἐν

τοῖς δύο Σωμασι ζητήματος καὶ ἐνεργήσαι τὰ προσήκοντα διαβήματα, ὡς ἐκρίνοντο καὶ πρὸς οὓς ἴδαι. Τοῦναντίον μάλιστα ἡμεῖς αὐτοὶ καὶ οἰκοῦμεν πλυσιακῶς διενεργήσαμεν τὰ δέοντα ἐγ' οὓς συνεζητήθησαν, καὶ ἐποινῆσι ἐπιεικῶς ἐπινοούμεθα καὶ ἐπισχετικῶς ἵσχομεν ἐπιτυχίας τῶν πόθων καὶ τῶν δικαιωμάτων ἡμῶν κείνται μάρτυρες τῶν λεγομένων ἡμῶν τὰ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καὶ τῶν δύο Σωματίων Πρακτικά. Ἡμεῖς δ' ἐν τοῖς προϋπίστα καὶ μάλιστα θλίβόμεθα καὶ ἀλγοῦμεν καὶ μίσην ὑποσκόμεθα τὴν γνήνη, οὗ καὶ μετὰ τὰ ῥητὰ ἄρθρα τῶν Ἐθνικῶν Κατορισμῶν περὶ ἰσοβιότητος τοῦ Πατριάρχου καὶ μετὰ τὰς σαφεῖς αὐτῶν διαγορεύσεις ἐν περιπτώσει παρλιόνων, βαρείας φέρει ἁμαρτίας ὁ ἁμαρτιῶν οὗτος τοῦ Κυρίου ὁ ἠγαπημένος, καὶ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν καθαιρεῖται ὁ πύργος αὐτοῦ, περιαιρεῖται ὁ φραγμὸς καὶ γίνεται εἰς καιρὸν ἔβρον καὶ γαλήνη, καὶ ἀποβαίνομεν οὕτω διὰ τὴν ἀσπασίαν καὶ τὰς συχνὰς Πατριαρχικὰς μεταβολὰς ὄντιδος τοῖς περὶ ἡμᾶς ἔθνεσι.

Παρὰ πάντα ταῦτα ὁμοῦς ἀρχιερέως κατορικῶς τῆς ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου ἐπὶ ταῖς ἀγίας τῶν Παθῶν καὶ τοῦ Πάσχα ἡμέραις, ἡ συνέλευσις τῶν δεκατισσῶν ἀντήλθει χωρὶς Πατριαρχικῆς γνώμης καὶ παρὰ πάντα Ἐκκλησιαστικὸν κανόνα, καὶ παρὰ πᾶν τῶν Ἐθνικῶν Κατορισμῶν κείμενα, καὶ παρὰ πᾶσαν παρὰκλήσιν ἡμῶν τε καὶ τῆς λεγομένης μειονοφηγίας πρὸς ἀναβολὴν ἐποθέσεων τοιούτων μετὰ τὰς ἰουστὰς τοῦ Πάσχα, καὶ ἐζήτησε τὴν παῦσαν ἡμῶν ὡς ἀποδιοπομπαίων! Οὕτω δ' ἔχουσα ἡ συνέλευσις αὕτη, ἐπεραμνομένη δῆθεν τῶν ἔθνικῶν συμπερόντων καὶ διόφτας νίκης ἐπιζητοῦσα, ἀνηρέθη καὶ ἀνθὶς ἐπιμόνωσ εἰς τὴν Σεβ. Αὐτοκρατορικῆν ἡμῶν Κυβέρνησιν, ἦτις, ὡς ἡμεῖς ἐκ στόματος τοῦ τμηματάρχου τοῦ Ὑπουργίου τῶν Θεροσκηνμάτων Ἐξοχωτάτου Ζαβέρ - βέη ἠκούσαμεν, κατ' ἀρχὰς μὲν τῆς Μ. Πέμπτης ἐπιδίωξε τὴν συνδιαλλαγὴν Ἀρχιερέων καὶ Πατριάρχου! (ἡμεῖς ἐντροπέμεθα λέγοντες τοῦτο! δι' αὐτὸ δὲ καὶ ἀπεφύγομεν ἱκανῶς ἐλόμνημα ἐποβαλεῖν τῇ Σεβ. Κυβερνήσει, ἢ καὶ ἐπιτρέψαι ἵνα μεταβῇ Ἐπιτροπὴ, ὡς ἐπιζήτηι ἡ μειονοφηγία, διασαφηνίσουσα τὰ πράγματα,

διὰ τὸ αἰδέσιμον τῶν ἡμερῶν) τὴν δὲ ἁγίαν καὶ Μ. Παρασκευὴν, ἀπαιτήσαι τῶν δεκατισσάφων, παροιδέζατο δυνάμει σεπιτοῦ Αἰτοκρατορικοῦ Διατάγματος, ὡς ἐδήλωσεν ἡμῖν καὶ ἐνώπιον ἄλλων, ἀλλ' οὐκ ἀνέγνω πρὸς ἡμᾶς, ὁ ἐξοχώτατος Ζαβέρ - βέης, τὸν διορισμὸν Τοποτηρητοῦ ἐπὶ τοῦ χηρέοντος τάχα Πατριαρχικοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου. Καὶ ταῦτα, καίτοι, καθὰ καὶ ἡμῖν ἐπὶ παρουσίᾳ ἄλλων καὶ ἰδιαίτερος τῷ σεβ. ἁγ. Ἰωαννίνων ἡ ἐξοχότης του ὁμολόγησεν, οὐδεμίαν αὐτῷ κατηγορίαν ἢ παράπονον διέτύπωσαν καθ' ἡμῶν οἱ δεκατίσσοιρες προκληθέντες εἰς τοῦτο. Τὸ μόνον ὅμοις ἐναπολείπειθ' ἡμῖν ἐπιτελοῦντες, προέβημεν ἐνθεν μὲν ἀναστῆσαι τῇ παρ' ἡμῖν ἐπιμενοῦσῃ μειοτογησίᾳ τῶν ἀρχιεπίων καὶ συμβούλων, ἵνα ἤδη πράξωσιν ὅ,τι τὸ καθήκον καὶ ἡ ἀντιείδους ἐκάστον ἐπαγορεύει, ἐνθεν δὲ προέβημεν ἐκθεῖναι διὰ δευτέρου τακτορίου πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Θερασκευμάτων τὴν ἐπὶ πᾶσι τοῦτοις βαρεῖαν θλίψιν τῆς γενεῆς ἡμῶν, καὶ τὴν κακὴν ἐντύπωσιν ἣν πάντως προξενήσῃ ἐκλογή Τοποτηρητοῦ γινομένη ἐπὶ τοιαύτας συνθήκας, πρὶν ἢ χηρέωσῃ ὁ Πατριαρχικὸς Θρόνος διὰ θανάτου ἢ διὰ παρατήσεως τοῦ κατέχοντος πρὶν τὴν ἐκλογή δηλαδή παρὰ τὰ ὄφρα ἄρθρα τῶν Ἐθνικῶν Καταστασιῶν γινομένη καὶ τοῦτ' αὐτὸ τὴν κατάργησιν αὐτῶν, δι' ὧν ἐξοχολογεῖται ἡ τιμὴ καὶ τὰ προνόμια τοῦ Θρόνου, ἐπιφέρουσα τῶν ἡμετέρων ὅμοις παραστάσεων τῶν ὑποβληθεισῶν πρὸς διαφύλαξιν τῆς νομιμότητος καὶ τῶν προνομίων καὶ δικαίων τοῦ Πατριαρχικοῦ Θρόνου μὴ γινομένων ἀποδεκτῶν, ἀλλ' ἐγκριθέσης διὰ λόγους οὓς ἡ Σεβ. Αἰτοκρατορ. Κυβέρνησις οἶδε, τῆς ἐκλογῆς τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Προύσης ὡς Τοποτηρητοῦ, ἡμεῖς κατ' ἀνάγκην ἀπεχωρήσαμεν τῶν Πατριαρχίων πρὸς ἀποσώβησιν μειζόνων ἀσχημιῶν καὶ πατιῶς ἀπενεχταίων.

Οὕτως ἔχουσι τὰ πράγματα τὰ προκαλέσαντα αὐτῇ τῇ ἁγίᾳ καὶ Μεγ. Παρασκευῇ παρὰ πάντα λόγον καὶ νόμον τὴν παῦσιν ἡμῶν ἀπὸ τῶν Πατριαρχικῶν καθηκόντων. Ὅσον δὲ μεγάλη καὶ ἂν ἦ ἐπὶ τοῖς γινομένοις ἢ ἡμετέρα λύπη, κρίνομεν σφειτὸν τηρῆσαι ἐπὶ γε τοῦ παρόντος σιγὴν ἐπὶ πολλῶν λεπτομερειῶν τῆς ἀλγεῖνῆς ταύτης ὑποθέσεως καὶ κρατῆσαι πλείον πρὸς κάλυψιν σημείων λίαν

ἀπεχθῶν καὶ παχυτάτης μόνον σκιᾶς χορηζόντων. Τούταντίον μάλιστα ἐχόμενοι κατὰ τὸν Ἀπόστολον Παῦλον ἐνάθεμα εἶναι ἐπὶ τῶν ἀδελφῶν ἡμῶν», καὶ τὴν εἰρήνην τῆς Ἐκκλησίας πρὸ πάντων ποθοῦντες, πρὸς δὲ καὶ τὴν πρὸς τὸ βασιλεῖον Κράτος καὶ τὸν διέποντα τὰς τύχας αὐτοῦ μεγάλθυμον καὶ φιλόλαον Μονάρχην ἡμῶν (οὗ τὰ ἔτη εἴησαν μακρὰ καὶ ἐνδοξα) πίστιν καὶ ἀφοσίωσιν ἡμῶν ἐνδεικνύμενοι, ἐπεκύρωμεν ἐν σιγῇ εἰς τὴν οὕτω γενομένην ἀπόλυσιν ἡμῶν ἀπὸ τοῦ Πατριαρχικοῦ τῆς Κωνσταντινουπόλεως θρόνου.

Ταῦτα ἐκρίναμεν καθήκον ἡμῶν, ὅτι στερηθέντες τοῦ δικαιώματος τῆς ἀπολογίας πρὸ τῆς καταδίκης, ἵνα γνωστοποιήσωμεν τῇ ἐμετέρῃ ἱερότητι καὶ πᾶσι τοῖς ἐνδιαφερόντοισι ἐπιροπῶσιν ἡμᾶς ἁγίοις ἀδελφοῖς καὶ φίλοις καὶ ταῦτά εἶσιν ἡ φωνὴ τῆς τῶν πραγμάτων ἀληθείας, ἀποκείμενῃ τούτνευθεν τῇ κρίσει τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱεραρχίας, εἴτα τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας καὶ τελευταίον τοῦ ἀδικάστου Κράτου, ὃς δικαιοῦ πάντως μεταξὺ ἡμῶν καὶ τῶν οὕτως ἀδίκως καὶ παρανόμως ἐνηνομησάντων καθ' ἡμῶν. Ἰκετέομεν δὲ τὸν Οὐράνιον τῆς Ἐκκλησίας Νυμφίον ὅπως καταπαύσῃ πᾶν σκάνδαλον καὶ πάσαν διαίρεσιν καὶ γινόμενος ἴλιος πρὸς ἡμᾶς καὶ πρὸς πάντας καθοδηγῇ ἀσφαλῶς τὴν Ἐκκλησίαν Δεοῦ καὶ οὐρανίου ἡμῶν Μητέρα εἰς τὴν ὁδὸν τῆς εὐαγγελικῆς καὶ κατονικῆς ἀληθείας.

Ἡ δὲ τοῦ Θεοῦ χάρις εἴη μετὰ τῆς αὐτῆς Πανιερότητος.

Ἐν Φαναρίῳ τῇ 5 Ἀπριλίου 1901.

† Ὁ οὕτω πεπαιγμένος Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

 SISMANOGLIO
MIRAFIORI

 SISMANOGLIO
MILANO